

“အတ္တစိတ်”

(၁)

အောင်ဇင်သည် ကျောက်တိုင်များ လောင်းနေသော အောက်ဖက်ဆီမှ လျှောက်၍ အသွားတွင် အင်ဂျင်နီယာဦးသိန်းဝင်းကို ကျောက်ထုတ်များ လောင်းပြီး၍ သစ်သားများခွာလိုက်သော ကျောက်တိုင်များအောက်တွင် ရပ်ကာ အမေရိကန် အင်ဂျင်နီယာကြီး မစ္စတာစမစ်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒီတိုင်ပုံဟာ ဘာတစ်ခုရိုက်တာလို့တာ ညံ့လို့တဲ့၊ သံသမားတွေလဲ ပေါ့တာပါလို့ဖြစ်တာတဲ့”

အင်္ဂတေများမညီဘဲ ကျောက်များအက်၍ ကျောက်စရစ်လေးများပေါ်နေကာ ကျောက်ပေါက်မကဲ့သို့ အခွက်ကလေးတွေဖြစ်၍နေသော ကျောက်တိုင်ကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

မစ္စတာစမစ်သည်ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် သူတို့ရှေ့မှ ကွန်ကရစ်လောင်းရန်အတွက် ဒယ်အိုးကလေးရွက်ကာ ဖြတ်သွားသည့် အသက်အစိတ်ခန့် ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့် အသားညိုညို ရှုပ်ရှေ့သနားကမားနှင့် အမျိုးသမီးလေးကိုမစ္စတာ စမစ်က မျက်ခုံးကြီးများပင့်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟော မိုးအောင်ဇင်ပါလား”

ကျော်သည် သူတို့အနားသို့ကပ်၍သွား၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦးကွ၊ ဘာတစ်ခုကိတာ ထိုးတဲ့လူတွေ ပေါ့တာဘဲ”

“ဒါကတော့ ဘယ်မှာအပြစ်ကင်းမလဲမှာ ကဲ ပန်းရံ ဆရာနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး မဆလားနဲ့ အဖုံးခိုင်းပေါ့ဗျာ”

“ဒါဘဲရှိတော့တာပေါ့ အောင်ဇင်”

ဦးသိန်းဝင်းက ပြောလိုက်သည်။ ကာကီတောင်းဘီ ရှုပ်အင်းကျိအဖြူလက်တို့နှင့် ဦးသိန်းဝင်းသည် ခေါင်းတွင် ဖျေဦးထုတ်ကြီးကိုဆောင်းထားပြီး ခြေထောက်တွင်မူ နှူးဘီ နှပ်အနက်ကို စီးထားလေသည်။

မစ္စတာစမစ်မှာ အင်းကျိလက်တို့နှင့် မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီ အရှည် ကက်ဦးထုတ် အစိမ်းရင့်ရောင်ကို ဆောင်းထားသည်။

“မစ္စတာစမစ် ပန်းရံတွေကိုခေါ်ပြီး ဘီလပ်မြေနဲ့ အကျံ့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ်ကြည့်လုပ်ပါ။ ကဲ . ကျုပ်တို့အပေါ် ကို တက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်”

မစ္စတာစမစ်က ဦးသိန်းဝင်းအား လှည့်၍ပြော လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ မစ္စတာစမစ်က အောင်ဇင်ဖက် သို့ လှည့်လိုက်ပြီး . .

“ကိုအောင်ဇင်ညနေ အိမ်ကိုဝင်ခဲ့ဦးနော်” ဟု လည်း လှည့် ပြောလိုက်သေး၏။ သူတို့ (၂)ယောက်အပေါ်

သို့တက်သွားတော့မှ အောင်ဇင်လည်း လှည့်၍ ထွက်ခဲ့ တော့၏။

အောင်ဇင်သည် အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာငယ် လေး တဦးဖြစ်ပြီး ဦးသိန်းဝင်းက အကြီးတန်းအင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးဖြစ်၏။ (၈)မိုင်ဖက်တွင် ကြီးမားသော အဆောက်အ ဦးကြီးတခုကို သူတို့သည်ဆောက်လုပ်နေကြသည်ဖြစ်ပြီး၊ မစ္စ တာစမစ်က ထိုဆောက်လုပ်နေလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ကြီးကြပ်စီမံအုပ်ချုပ်ရသော၊ အင်ဂျင်နီယာကြီးပင်ဖြစ်၏။

နံနက်(၁၀)နာရီထိုးသောအခါတွင် အလုပ်နားချိန် သံချောင်းခေါက်သံများသည် မိမိတို့၏ အလုပ်ခွင်တွင်ရှိ သော ပစ္စည်းကိရိယာများကို ပစ်ကာ ထမင်းချိုင့်များရှိရာ သို့ အပြေးအလွှားသွားရောက်ကြသည်။ အချို့က ရေကန် များတွင် လက်ဖျားခြေဖျားစေးကြောလျှက်ရှိလေသည်။

ပုတ်ပြတ်ပေးထားသော အလုပ်သမားအချို့မှာကား ထမင်းစားရန်ကိုပင် သတိမရဘဲ ကြိုးစားပမ်းစား အလုပ် လုပ်လျှက်ရှိနေကြလေသည်။

နေသည် ပူမြဲပူလျှက်ရှိလေသည်။

မစ္စတာစမစ်သည် သူ၏ ကားလေးဖြင့် ထွက်သွား သလို ဦးသိန်းဝင်းသည်လည်း သူ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အောင်ဇင်သည် အဆောက်အဦးကြီးအောက်မှ လျှောက်လာစဉ် “ဆရာလေး” ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် ကြည့်

လိုက်ရာ အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် ခေါ်သိန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ထမင်းစားပါဦး ဆရာလေး”

“စားကြပါဗျာ ၊ ကျွန်တော် ခပ်စောစောကဘဲ စားလာခဲ့ပါပြီ”

“ထိုင်ပါဦးလား ဆရာလေး”

ခေါ်သိန်း၏ ခေါ်သံကြောင့် အောင်ဇင်သည် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။ ခေါ်သိန်းနှင့်အတူ အသက် (၂၀)ခန့် အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တောင့် တင်းတင်း မိန်းခလေးတစ်ဦးတို့ ထိုင်နေကာ ထမင်းများ ကို လက်ဆွဲချိုင့်လေးများဖြင့် စားသောက်နေကြသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဘူးသေးဘူး၊ လူသစ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလေး၊ သူက အခုမှလိုက်လာတာဘဲ သူက အလုပ်ကြမ်းဆိုတာ အခုမှ တွေ့ဘူးတော့ ညည်းနေတာပေါ့”

ထိုအမျိုးသမီးသည် အောင်ဇင်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းလေးငုံ့သွားလေသည်။

“အင်း တို့ဆရာ မစွတာစမစ်တွေလိုကတော့ ဒုက္ခပါဘဲ ဒီကောင်မလေးကလဲ ရုပ်ချည်လည်းချော၊ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း မို့မောက်တင်းကားနေတဲ့ သူလေးဘဲ”ဟု

အောင်ဇင်၏စိတ်ထဲတွင် တွေးလိုက်မိ၏။

“ခပ်စောစောကဘဲ ချော်လဲလို့ ဇူးစုပ်သွားသေးတယ်ဆရာလေးနဲ့”

“အိုဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ ။ အခု ဘာဆေးထည့်တာသလဲ”

“ဘယ်ဆေးရှိမလဲဆရာလေးနဲ့၊ ကျမကတော့ ဖုံတွေကို သိပ်ပေးလိုက်တာဘဲ”

“ခေါ်သိန်းကတော့ လုပ်ရောမယ်ဗျာ၊ နွဲ့ခန်းထဲ မှာ ဆေးရွှိပါတယ်၊ ထမင်းစားပြီးရင်း လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် အဲဒီက စောင့်နေပါမယ်”

“လာခဲ့မယ် ဆရာလေး”

အောင်ဇင်သည် အမျိုးသမီးချောလေးအား တစ်ချက် နူးစိုက်ကြည့်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အောင်ဇင်သည် နွဲ့ခန်းသို့ ပြန်၍ရောက်လာသော အခါတွင် ခဏမျှသာကြာသေး၏။ ခေါ်သိန်းနှင့် အသားဖြူဖြူ ရုပ်ချည်သနားကမားနှင့် အမျိုးသမီးကလေးလဲ ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

“အမယ် . . . ခေါ်သိန်းတို့တောင် ရောက်လာပြီကိုး . . . လာ . . . ထိုင်ကြ ”

“စားပြီးပြီးချင်း ထလာတာဘဲ ဆရာလေးရယ်”

အောင်ဇင်က အရာရှိတစ်ဦး အနေမျိုးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်သဖြင့် ခေါ်သိန်းနှင့်

အမျိုးသမီးလေးမှာ အတော်ကလေး စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိဟန် ပြင် တပြုံးပြုံးဖြစ်လျက်ရှိသည်။

အောင်ဇင်သည် စူပါဇိုက်ဆာများထံမှ အလုပ်သမား စာရင်းပေးပို့သော စာရင်းဖိုင်ကို လှန်၍ကြည့်ရာ ဒေါ်သိန်း၏ ဇိုက်မှ အမျိုးသမီး (၅၀)နှင့် ယောက်ျားအလုပ်သမား (၃၀)ပါသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အော် ကြာပါတယ်”

အောင်ဇင်သည် ဖိုင်ကြီးကို ပြန်ပိတ်ကာ ပြုံးကနဲ ထ၍ ဘီရိုကလေးတစ်လုံးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ ဆေးပုလင်းနှင့် ဝါဂွမ်းများ ဝတ်တီးများကို ယူလိုက်၏။

ပထမတော့ သူဖိုင်ကိုဖွင့်ကြည့်ခြင်းမှာ ဒေါ်သိန်းနှင့် ပါလာသော အမျိုးသမီးကလေး၏ အမည်ကို တိုက်ရိုက်မပေးလိုသောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“နဲနဲတော့ စပ်မယ်၊ တင်ချာထည့်ပေးရင် မြန်မြန်ပျောက်မှာဘဲ”

ထိုသို့ အောင်ဇင်ကပြောနေချိန်တွင် နူးခန်းထဲသို့ အသက် (၀၆)နှစ်ခန့်ရှိ လူပျိုပေါက်လေးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ဟေ့ သောင်းတင် ရေခွေးရှိသလား”

“ဟိုဖက်နူးခန်းထဲမှာ ရှိတယ်ဆရာ”

“ကဲ ရေခွေးချည်းသက်သက် တခွက်ခပ်ပေးစမ်း

ပါကွာ”

အောင်ဇင်က သောင်းတင်ကို ခိုင်းလိုက်ရာ ကောင်လေးသည် ထွက်သွားလေသည်။ ခဏကြာတော့ သောင်းတင် သည်ရေခွေးတခွက်ကိုယူလာပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ချလျက် ပြန်၍ထွက်သွားလေသည်။

“ကဲ အနာဆေးထည့်ရအောင်”

“သွားလေ . . . ခင်မိ”

အောင်ဇင်က ခင်မိဆိုသော အမည်ကို စိတ်ထဲက မှတ်ထားလိုက်လေသည်။

ခင်မိသည် ရှက်၍နေဟန်ဖြင့် မထသေးဘဲ ခဏနေပြီးမှ ထလာကာ မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

“ဘယ်ဖက်မှာလဲ ဒါဇာ်ရာရတာ”

“ဘယ်ဖက်ခူးမှာပါ”

အောင်ဇင်သည် ရေခွေးကို အေးအောင် အနည်းငယ် သွန်၍ ပစ်ကာ ဖူးကနဲ ဖူးကနဲ မှုတ်လိုက်လေသည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက် အပေါ်တွင် ဤမျှလောက် ခေတနာထားသော အရာရှိတစ်ဦးကို မတွေ့ဘူးသေးသော ဒေါ်သိန်းက အောင်ဇင်ကို ဝမ်းထဲမှ ကျိတ်ကာ ချီးကျူးနေမိလေသည်။ အောင်ဇင်ကလည်း ဆရာဝန် တစ်ဦးပမာ အင်ကျီလက်မောင်းကိုပင် ပင့်၍ တင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ဘယ်ဖက်ခြေထောက်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ပြီး ဒါဇာ်ရာကို ပြစမ်းပါဦး”

အောင်ဇင်က ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မိသည် သူမ၏
ဟောင်းနွမ်း၍ တိလပ်မြေနှံ့များကပ်နေသော ပွင့်ရိုက်ထဘီ
လေးကို ဧကော ခူးဆစ်အထိဆွဲတင်၍ ပေးလိုက်လေ
တော့သည်။

ဖြူဝင်းသော သူမ၏ ခူးဆစ်အထက်တွင် ဖုံများ
နှင့် သွေးစများကို တွေ့ရသဖြင့် အေးစပြုလေသော ရေနွေး
ကို ဝှမ်းဖြင့် ဆွတ်၍ ဖုံနှင့် သွေးစများကို သုတ်ပစ်လိုက်
ရာ ခင်မိ၏ နှုတ်မှ ကျွတ်ကျွတ် . . . ကျွတ်ကျွတ် ဟု စုပ်သပ်
လိုက်ရှာ၏။

အောင်ဇင်သည် ဆေးမထည့်မှီက စပ်နေသော
ခင်မိကို ဝမ်းထဲမှ ကျိတ်ကာ ပြုံးမိလေသည်။

ထို့နောက် ဝါဂွမ်းစလေးကို တင်ချာဖြင့် ဆွတ်ကာ
ဝါဂွမ်းစကို အနာပေါ်တွင်အုပ်၍ တင်ရန် လုပ်လိုက်ရာ
အောင်ဇင်၏ လက်ထဲမှ ထိုဝှမ်းစလေးသည် ကြမ်းခင်းပေါ်
သို့ လွတ်၍ ကျသွားရာ အောင်ဇင်သည် လက်တဖက်ဖြင့်
ငဲ့၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်မကျမှီဖမ်းရင်း တစ်ခါလွတ်သွားပြန်
သည်အတွက် အောင်ဇင်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆောင်
ကြောင့်ထိုင်၍ ဝှမ်းစလေးကို လိုက်၍ဖမ်းသော်လည်း ဝှမ်းစ
လေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်၍ သွားရတော့
လေသည်။

အောင်ဇင်သည် ချက်ခြင်းလိုပင် ပြန်၍ ထလိုက်
ပါသော်လည်း ခင်မိ၏ လွတ်စာနေသော ထဘီလေး အောက်

စ နှစ်ခုကြားမှ ပြုဖွေးလုံးတစ်၍ နေသော ပေါင်လုံးလေးနှစ်
လုံး၏ အကြားအတွင်းဖက်ဆုံးမှ စုစုဖိဖိလေးတစ်၍ နေ
သော အရာကိုတော့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီးပင် တွေ့မြင်
လိုက်ရလေတော့သည်။ ဆင်းရဲလွန်း၍ ထင်၏ အတွင်းခံ
ဘောင်းဘီကိုတောင် ဝတ်မထားနိုင်သော ခင်မိ ကိုလဲ ဝရု
ဏာသက်လိုက်မိသေး၏။

ထို့နောက် အောင်ဇင်သည် နောက်ထပ် ဝါဂွမ်းစ
လေးကို တင်ချာဖြင့် ဆွတ်ကာ “ကဲ၊ နံနဲတော့စပ်မယ် နော်
ခင်မိ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ အောင်
ဇင်က တင်ချာဆွတ်ထားသော ဝါဂွမ်းကို အနာပေါ်သို့
အုပ်လိုက်သောအခါတွင်တော့ ခင်မိသည် မျက်လုံးလေးမှိတ်
ကာ ကျွတ်. . ကျွတ်. . ကျွတ်ကျွတ် ဟု စုပ်သပ်၍ ညီးနေ
ပြန်၏။

အောင်ဇင်သည် ခင်မိ၏ ခူးလေးကို ပတ်တီးစီးပြီး
သောအခါဝယ် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်သောအခါ
တွင် မိမိ၏ မျက်နှာလေးသည် အောင်ဇင်၏ မျက်နှာဖြင့်
ထိလှမတတ် ပွတ်တိုက်သွားလေသည်။ ခင်မိ၏ ရင်ထားလေး
များမှာ အင်းကျီ အကြမ်းကလေးကို ခုံး၏ လုံးလုံးလေးပေါ်
ကာ မှီမောက်၍နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“အရင်တုံးက ဒီအလုပ်ကို တခါမှ မလုပ်ဖူးဖူး ထင်
တယ် ဟုတ်လား ခင်မိ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာလေးရယ် သူက တောက

အခုမှ ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး၊ ဒီပြင်အလုပ်ကလဲ မရှိတော့ ဒီအလုပ်ကိုဘဲဝင်ပြီး လုပ်ပါရစေလို့ ခေါ်လာတာဘဲ”

ဒေါ်သိန်းက ခင်မိ၏ ကိုယ်စား ဝင်၍ပြော၏။

“အခု နေတော့ ဘယ်မှာနေလဲ”
“ကျမတို့အိမ်မှာပေါ့ ဆရာလေး”

ဒေါ်သိန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်ပြောလိုက်လေသည်။ အောင်လင်သည်ဒေါ်သိန်း၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ် သိသဖြင့် ခင်မိ၏ နောင်ရေးအတွက် အတော်ကလေး စိုးရိမ်မိနေသည်။ အမှန်တော့ ဒေါ်သိန်းသည် အလုပ်သမား အမျိုးသမီးရိုက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သလို သူ့အထဲမှ အမျိုးသမီးလေးများအား အထက်အရာရှိများနှင့် လာဘ်ထိုးခြင်းနှင့် အမျိုးသမီးကလေးများကို ဖျက်ဆီးခြင်းဟူသော သတင်းကို သူက တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကြားထားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

xxxxxx

“ခင်မိ . . .”

“ဘာလဲ အဖေ”

သူတို့နှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်၍ ထွက်လာပြီး ရုံးခန်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် ဒေါ်သိန်းက ခင်မိကို ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ညး အပေါ်ကို ဆရာလေးက တော်တော် စေတနာကောင်းတာဘဲ” “အင်း . . .”

“ငါ အခုထဲက တခါထဲမှာထားမယ်၊ ဆရာလေးက များ ညည်းကို တာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်မ ညည်းမငြင်းနဲ့နော်”

“အို အဖေကလဲ”

ခင်မိ၏ မျက်နှာလေးမှာ အောက်သို့ ငုံ့၍ သွားချေသည်။

“ငါအကောင်းပြောတာ၊ ဆရာလေးက လူပျိုအေးသိလား၊ ဟင်းဟင်း . . . ညည်းကောင်းစားသွားလဲ ငါ့ကို မမေ့နဲ့ပေါ့၊ ဒါမှ ငါလဲ အလုပ်ကြပ်တွေ ဘာတွေဖြစ်မှာ . . . ကောင်မ ကြားလား”

“အာ . . . အဖေကလဲရှင်”

“ညည်းအတွက် ရှေ့နေကို ငါပြောတာပါ . . . ညည်း ငါပြောတာတော့ မမေ့နဲ့နော် ငါ့စကားနားမထောင်ချင်ရင် အလုပ်မဆင်းနဲ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

နောက်ဆုံး စကားတွင်တော့ ဒေါ်သိန်းသည် အသံမာမာဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မိက ပြာပြာသလဲ “ဟုတ်ကဲ့” လိုက်ရသည်။ အမှန်ကတော့ ခင်မိသည် ဒေါ်သိန်းနှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဟူသာ ဆိုသော်လည်း ဒေါ်သိန်းကိုသာ ယခုအားကိုးနေရသည်ဖြစ်၍ ခင်မိသည် ဒေါ်သိန်းကို မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

xxxxxx

(၂)

ညနေဖက်ရောက်တော့ အောင်ဇင်လည်း မစွတာ စမစ်မှာထားသည့်အတိုင်း မစွတာစမစ်နေထိုင်ရာ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်။

မစွတာစမစ်သည် ဗမာပြည်သို့ ရောက်နေသည် မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ဗမာရည်အတော်လည်၍ နေသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ အမေရိကားတွင် သူ၏ဇနီးနှင့်သားသမီးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ကြားမိသော်လည်း ယခု သူသည် ဗမာပြည်တွင်လည်း မိန်းမတစ်ယောက် ယူ၍ထားသေး၏။ မစွတာစမစ်သည် အသက် (၅၀)နီးပါးမျှရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူယူထားသောမိန်းမကတော့ အသက် (၂၄)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေး၏။ သူတို့သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက်ကမှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

မစွစမစ်၏ အမည်ရင်းမှာ ဘိုလိုတော့ ကစ်ဘီ ဖြစ်၏။ ဗမာအမည်ကတော့ “ရီစီညွန့်”ဖြစ်၏။ ကစ်ဘီ သည် ဘိုသွေးတစ်မတ်ခန့်ပါသော ဗိုလ်ကပြားမလေး တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပြီး သူ့မိဘများက ဆင်းသက်လို့ ဗမာပြည်ပေါက်များသာဖြစ်ကြ၏။

မစွတာစမစ်က ဘာကိစ္စဘဲရှိရှိ အောင်ဇင်ကို ခေါ်၍ နိုင်းလေ့ရှိ၏။ သူ ကလပ်တို့၊ ကပွဲတို့သွားလျှင်လည်း ကစ်ဘီကို အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်းသာ အဖျော် ရှာတတ်သလို ထိုအချိန်တွင် အောင်ဇင်သည်လည်း

မစွတာ စမစ်၏ ခရိုင်တာလုံးလုံးပင်ဖြစ်ချေသည်။ အောင်ဇင်ရောက်သွားသည်နှင့် မစွတာ စမစ်နှင့်ပင် တိုက်ရိုက်တွေ့လိုက်ရ၏။

“လာ ကိုအောင်ဇင် ထိုင်ပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော့်ကို မှာထားတာက”

“အော် . . ဒီညနေ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကားက ရောက်လာတဲ့ ကုန်သည်ကြီးအထွက် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအိမ်မှာ ပါတီပေးမယ်လေ၊ အဲဒါ ကိုအောင်ဇင် ကျွန်တော့်ကို ကားမောင်းပို့ပေးပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . မစွတာစမစ်”

“ဒီတစ်ခါ ကစ်ဘီပါ လိုက်မှာဆိုတော့ အခုသူက အလှပြင်နေတာကို စောင့်နေတာပါ။ ကိုအောင်ဇင် ခဏထိုင်ဦးနော် . .”

ဟုပြောကာ မစွတာစမစ်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ခဏကြာတော့ အိမ်ပေါ်မလေး တစ်ယောက်က ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ လာ၍ ချပေးသဖြင့် အောင်ဇင်သည် ကော်ဖီသောက်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်လေ၏။

မစွတာစမစ် အကျင့်မှာ ကပွဲများ၊ ကလပ်များသို့ သွားလျှင် အလွန်ပင် အရက်ကိုသောက်တတ်၏။ အပြန်တွင် ကားမောင်းနိုင်ဖို့ မပြောနှင့် တစ်ခါ၊ တစ်ခါ ထိုင်လျက်ပင် မနေနိုင်လောက်အောင်ကို မူးသည့်အခါများရှိ၏။ ဒါကြောင့်

လည်း မစ္စတာစမစ်က သူ့ကိုအမြဲပင် ကားမောင်းပေးရ
ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

နာရီဝက်မျှကြာသောအချိန်တွင်တော့ မစ္စတာ စမစ်
တို့ လင်မယားအခန်းထဲမှ ထွက်၍ လာသဖြင့် အောင်ဇင်က
ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ ကစ်တီက သူ့ကိုလှမ်း၍
ကြည့်ကာ ပါးချိုင့်လေးပေါ်သည်ထိ ပြုံးပြနေသဖြင့်
အောင်ဇင်ကလဲ လှမ်း၍ ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဒီည
တော့ ကစ်တီသည် ကြည်ပြာရောင် ဝါဝန်လေးဖြင့် အနောက်
နိုင်ငံမှ အလှနတ်သမီးလေးသဖွယ် လှပ၍နေ၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ အောင်ဇင်သည် မစ္စတာ
စမစ်တို့ဇနီးမောင်နှံကို ပါတီပေးရာ အင်းယားလမ်းရှိ ခြံဝန်
ကျယ်ကြီးဖြင့် အိမ်သို့ လိုက်၍ ပို့ပေးရလေသည်။ သူတို့
လင်မယားကားပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့ အောင်ဇင်သည် ကား
ပေါ်တွင်သာထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

အရောင်အသွေးစုံလင်စွာဖြင့် ကားများပေါ်မှ ဆင်း
၍လာကြသော လူဂုဏ်တန်ကပြားများ ဘိုအစစ်များမှာ
ရောင်စုံပီးလုံးများအောက်တွင် စုံတွဲများကိုယ်စီဖြင့် လှုပ်
ရှားသွားလာနေကြသည်ကို ကြည့်နေရင်းက အောင်ဇင်သည်
ရုတ်တရက် သူ့နေ့လည်ကတွေ့မြင်ခဲ့ရသော ခင်မိ၏ စူရှီမို
ရွှေကြုတ်လေးကိုသွား၍ အတွေးထဲတွင် မြင်လိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ ခင်မိ၏ စွဲမက်စရာကောင်းလှသော ကိုယ်
လုံးလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေးတို့သည်လည်း သူ၏

အတွေးထဲတွင် ရစ်ဝဲ၍လာခဲ့ရ၏။

အောင်ဇင်ကလည်း သူ၏အတွေးထဲတွင် ပေါ်၍
လာသော ခင်မိကို စိတ်ကူးဖြင့် ချစ်၍ ကြည့်နေမိ၏။ အတော်
လေးကြာတော့မှ အောင်ဇင်သည် ကူရှင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ
ရင်းက မှေးကနဲ အိပ်ပျော်၍ သွားရပါတော့လေသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားမိသည် မသိသော
အောင်ဇင်သည် သူ၏ဘေးနားဆီမှ ဆူညံစွာ မောင်း၍ ထွက်
သွားသော ကားစက်သံကို ပြုံးကနဲကြားလိုက်ရမှ၊ လန့်၍
နိုးလာခဲ့လေသည်။ လက်ဝတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည
(၁၀) နာရီပင်ခွဲခြေပြီ။

အောင်ဇင်အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်၍ နိုးပြီးသော
အခါ ဂေဏကြာမှ မစ္စတာစမစ်တို့လင်မယား ကားဆီကို
လျှောက်၍ လာသည်ကို အောင်ဇင်သည် တွေ့လိုက်ရ၏။
မစ္စတာ စမစ်ကို ကစ်တီက တွဲ၍ လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် အောင်ဇင်သည် ကားထဲမှ ထကာ မစ္စတာစမစ်ရှိရာ
သို့ အမြန်သွား၍ တွဲလိုက်၏။

“ကို့.. အောင်.. ဇင် ကျနော်တော့ နံနံများ သွား
တယ် ဖဲ . . ဖဲ . .”

ဒါက မစ္စတာစမစ် ပြောနေကျစကားပင်ဖြစ်၏။
ယခု လည်း မစ္စတာ စမစ်သည် ထိုစကားကို ယနေ့ည
အတွက် နောက်ဆုံးပြောခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ကားနောက်ခန်း
ထဲတွင် ထိုင်မိတော့ မစ္စတာစမစ်သည် အမူးလွန်၍ အိပ်ပျော်

သွားခဲ့လေပြီ။

အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်ပေါ်မလေးကပါ ပြေး၍ တွဲသော်လည်း အိမ်ပေါ်မလေးနှင့် ကစ်တီတို့က မမစ်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို မနိုင်သဖြင့် အောင်ဇင်ကပါ တွဲလိုက်ပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ အရောက်လိုက်၍ ပို့ပေးလိုက်ရ၏။

“ကိုအောင်ဇင် ခဏလေးနော် ကျမလာခဲ့မယ် . မပြန်ပါနဲ့ဦး”

သူတို့၏အိမ်ခန်းထဲမှ ပြန်၍အထွက်တွင် ကစ်တီသည်အောင်ဇင်ကို လှမ်း၍ပြောလိုက်သဖြင့် အောင်ဇင်က ခေါင်းငြိမ့်ပြပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့လာကာ ထိုင်နေလိုက်၏။

(၁၀)မိနစ်လောက်အကြာတွင်တော့ ကစ်တီသည် အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်၍လာပြီး အခန်းဝမှ နေ၍ အောင်ဇင်ကို ဖြူပြလိုက်ကာ အိမ်အတွင်းဖက်သို့ ဝင်သွား၏။ ခဏမျှကြာတော့မှ ကစ်တီသည် ပြန်၍ထွက်လာ၏။ သူမ၏ နောက်မှ အိမ်ပေါ်ကောင်မလေးက လင်ဗန်းပြင် အရက်များ ဖန်ခွက်များကိုထည့်၍ လိုက်လာကာ အောင်ဇင်၏ စားပွဲပေါ်သို့ချပေး၏။ ကစ်တီကလည်း သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်၍လာသော အမြည်းပုဂံများကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်၏။

“မမ . ကျမ အိပ်ရတော့မလား”

“အေးအေး အိပ်တော့၊ မနက်ကျလဲ စောစောထနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

အိမ်ပေါ်ကောင်မလေး ထွက်သွားတော့မှ ကစ်တီသည် ဖန်ခွက်များထဲသို့ အရက်များ ရောစပ်ထည့်ကာ အောင်ဇင်၏ထံသို့ အရက်တစ်ခွက်ကိုပေးပြီး၊ သူမက တစ်ခွက်ကိုကိုင်ကာ အောင်ဇင်နှင့် သေးတိုက် ဆိုပါပေါ်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ကစ်တီသည် အမြာနုရောင် ပါးလွှာလွန်းသော ညဝတ်အင်းကျီလေးကို ဝတ်ထားပြီး သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာလည်း ပြန်၍ မွန်းမံခြယ်သလာဝံ့ရ၏။ ပါးလွှာလွန်းသော ညဝတ်အင်းကျီ၏ အောက်မှ သူမ၏ ဆူဖြူလုံးဝန်းသော ရင်သားများနှင့် ဖြူဖွေးတင်းကားနေသော တင်သားကြီးတို့မှာ အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရ၏။

လက်ထဲသို့အရက်ဖန်ခွက် ရောက်သည်နှင့် အောင်ဇင်က ကစ်တီကို မြှောက်၍ ပြုံးပြလိုက်၏။ ကစ်တီကလည်း သူ့လိုပင် မြှောက်၍ပြ၏။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား စကားမဆိုမိကြဘဲ အရက်ခွက်အသီးသီးကိုသာ နှုတ်ခမ်းတွင်တော့၍ သောက်နေကြ၏။

စကားသာ မဆိုမိကြသော်လည်း အောင်ဇင်၏ မျက်လုံးများကတော့ ကစ်တီ၏ ကိုယ်လုံးလေး တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထား၏။ ဟဒါကို ကစ်တီက သိဝေမဲ့လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အရက်ကို ခပ်မြှင်းမြှင်းသောက်ရင်း သူမ၏ မျက်လွှာများကို စင်းကာ မသိမသာ အကြည့်ခံနေ၏။ အောင်ဇင်သည် ကစ်တီ၏ အသားဆိုင် ဖြူဖြူလေး

များကို တွေ့မြင်နေရသည်။ လှပသော ရွှေရင်သားများသည် ပန်းသီးငယ်လေး တလုံးအား အလုံးလိုက်တင်ထားသည့်နှယ် မြင်တွေ့နေရ၏။ အောင်ဇင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကစ်တီသည် သူမ၏ ဖြူဖွေး ပြေပြစ်သော ခြေထောက်လေးနှစ်ဖက်ကို တပေါင်ပေါ် တပေါင်ချိတ်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ပေါင်လည် သာသာ လေးသာရှိသည့် သူမ၏ ညဝတ်အင်းကျီပါးပါးလေး သည် အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သလိုဖြစ်သွားကာ အောင်ဇင် ၏ ဘက်ရှိ ပေါင်သားဖွေးဖွေးသည် တုတ်ခဲ အိထွေးစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပေါင်သားကြီး တစ်ဖက် ပေါင်ကို လှမ်း ၍ ချိတ်တင်ထားသဖြင့် ပေါင်ရင်းအောက်ခြေ တင်သားစပ် သည် အင်းကျီပါးလေး၏ ဖုံးလွှမ်းမှုမှကင်းကွာ၍ သွားရကာ ဖူးဖူးငုံငုံဖြင့် စိမ်းမြရောင်လေး လွှမ်းနေသည့် သူမ၏ ချစ်ဖူး ငုံလေးသည် ပေါင်ရင်းနှစ်လုံးကြားတွင် ညှပ်လျက်၊ အပြင်သို့ ခပ်စူစူဖြစ်နေကာ အောင်ဇင်၏ ရင်ကို ပူစေခဲ့တော့ လေသည်။

ပါတီပွဲတွင်လည်း သောက်လာပုံချဦး၊ ယခုလည်း ဝီစကီကို နှစ်ပက်လောက်ထည့်ထားသော အရက်ဖန်ခွက်ကို လည်း ကုန်စင်အောင် သောက်လိုက်သဖြင့် အတော်လေး ပင် အရက်ရှိန်တက်လာပုံရ၏။ ကစ်တီ၏ ပါးမို့မို့နုနုလေး များသည် နှင်းဆီသွေးရောင်တ ပိုမို၍ တက်တက်လာရ တော့၏။

အောင်ဇင်သည် ထိုင်နေရာမှပင် ရှေ့သို့ ကုန်း၍

အရက်ကုန်သွားပြီဖြစ်သော သူ၏ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝီစကီကို ရောစပ်ကာ ထည့်လိုက်၏။ အောင်ဇင်၏ ရင်သည် ပူရုံမျှ မက သူ၏ ဦးနှောက်တွေလည်း ပူ၍ လာခဲ့ရပေပြီ။ အမြည်း ပန်းကန်ထဲမှ အမြည်းတစ်ဖုံး နှစ်ဖုံးကိုကောက်၍ ခပ်ကာ စားလိုက်ပြီး သူ့ဘာသာရောစပ်ထားသော ဝီစကီကိုဖန်ခွက် တစ်ဝက်လောက်ရောက်သည်အထိ မော့၍ သောက်လိုက် သည်။

ကစ်တီသည် ဆိုပါနောက်မှီပေါ်သို့ သူ၏ ဦးခေါင်း လေးကို လှန်ချကာ မျက်လုံးလေးများ မှိတ်ထား၏။ ထိုသို့ ဦးခေါင်းကို လှန်၍ ချထားသဖြင့် သူမ၏ ရွှေရင်အုံတို့သည် ကော့ဖျက်က ချွန်တက်လျက် နီတာရဲလေးနှစ်လုံးက အောင် ဇင်ကို နို့လှဲပါဟု လက်ယပ်ခေါ်နေသယောင်ပင်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍ ရှိသဖြင့် အောင်ဇင်၏ စိတ်တို့သည် နှစ်ဦးထဲ နီးကပ်စွာရှိနေသော ကစ်တီ၏ အတိုင်းသား မြင် နေရသည့် ကိုယ်လုံးလေးကို ကြည့်ကာ ခြောက်ခြားတုန်လှုပ် ၍လာရချေပြီး။ အာခေါင်များခြောက်လာသည်ဖြစ်၍ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲတွင် တဝက်မျှ ကျန်သော ဝီစကီကို တခါ တည်းဖြင့် ကုန်စင်အောင် သောက်လိုက်တော့၏။

“ကိုအောင်ဇင် . . .”

တိုးညင်းစွာ ခေါ်လိုက်သော ကစ်တီ၏ မျက်ဝန်း တို့တွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံ၍နေ၏။

“ကစ်တီ . . ဘာ . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အောင်ဇင်က ပြောပြသလဲ မေးလိုက်ရာ ကစ်တီသည် မျက်ရည်များကြားမှ အားယူကြိုးစား၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျမ ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားမိလို့ပါ။ ကိုအောင်ဇင်ရယ် ကျမမှာ ငွေတွေ ရွှေတွေ ပကာသနတွေ ဘာမှလိုလေသေးမရှိပေမဲ့ ရွှေတုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ငွေခံနေရတဲ့သူပါ ကိုအောင်ဇင်ရယ်”

“ဘာ . . ဘယ်လိုလဲဗျာ”

ကစ်တီက အောင်ဇင်၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ဆိုပါပေါ်မှ ထလိုက်ကာ အရက်များကုန်နေသော ဖန်ခွက် (၂)ခွက်ထဲသို့ အရက်များကို ရောစပ်ကာ ထည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အောင်ဇင်၏ ဖန်ခွက်ကို လှမ်း၍ မေးလိုက်ပြီး၊ သူမ၏ ဖန်ခွက်လေးကို ကိုင်ကာ အောင်ဇင်ထိုင်နေရာ ဆိုဖါခုံလက်တန်းနှင့် တပ်ရက် ချထားသော ဆိုဖါထိုင်ခုံကို ထိစပ်ရာ လက်တန်းဆိုဖါပေါ်သို့ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

မွှေးရနံ့များသည် သင်းသင်းလေးရှိနေရာမှ ပို၍ ကြိုင်လှိုင်သင်းပျံ့လာ၏။ ကက်တီ၏ တွေးနေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများသည် မီးရောင်ဖြင့် လက်နေ၏။ သူမ၏ ကြီးမားကားအယ်၍နေသော တင်သားကြီးနှင့် ပေါင်တံကြီးများသည် အောင်ဇင်၏ မျက်နှာရှေ့တွင် တထွာမျှသာ ကွာဝေးတော့သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကို အောင်ဇင် ရယ်”

မိန်းမဝယ်ဝယ်လေးယူထားတဲ့ ရှင်ဆုရာက ကျမကို မေ့ထားပြီး လျစ်လျူရှုထားတယ်လေ၊ နောက်ထုက ကပွဲတွေသွား၊ ကလပ်တွေတက်နဲ့ ကျမကို ပစ်ထားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ . . . ကောရှင် . . .”

“အော် . . ကစ်တီရယ်”

အောင်ဇင်သည် တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ သွားရ၏။ ပြောပြီးသည်နှင့် ကစ်တီသည် ဆိုဖါလက်တန်းပေါ်တွင်ထိုင်နေရာမှ သူ၏ လက်ထဲရှိ အရက်ကုန်သွားပြီဖြစ်သော ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ရှိရာသို့ ကုန်း၍ တင်လိုက်ရာ နောက်သို့ ငိုက်၍ ကျသွားသဖြင့် အောင်ဇင်၏ လက်များက ကစ်တီ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လိုက်၍ဆွဲရင်း အောင်ဇင်သည် မတ်တပ်ထ၍ ရပ်ဖြစ်သွား၏။ အောင်ဇင်က လှမ်း၍ ဆွဲကာ မေးမလိုက်သဖြင့် ကစ်တီသည်လည်း ပြန်၍ မတ်လာ၏။ ဒါပေမဲ့ သူမသည် ဆိုဖါလက်တန်းပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သား မဟုတ်ဘဲ မတ်တပ်ရပ်ရက်သားလေးဖြစ်သွား၏။

အောင်ဇင်ကလည်း သူမ၏ ခါးကိုဖက်ထားသော လက်များက မလွှတ်ဘဲ ပို၍ပင် တင်းစွာရစ်သိုင်းလိုက် သေး၏။ ကစ်တီ၏ မျက်လုံးလေးများသည် အောင်ဇင်၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေရာမှ သူမ၏ ရခက်ပြင်းထန်နေသော မျက်နှာလေးသည် အောင်ဇင်၏ မျက်နှာဆီသို့ တဖြေးဖြေးတိုးကပ်လာပြီး သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ကလဲ အောင်ဇင်ကို ပြန်၍ ရစ်သိုင်းလိုက်ချိန်နှင့် တပြိုင်

နက်တည်းမှာပင် ပူဇော်သော ကစ်တီ၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက အောင်ဇင်၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ ဆတ်ကနဲ ဖိကပ်ကာ အငမ်းမရ စုပ်နှမ်းလိုက်ပါလေတော့သည်။

ကစ်တီ၏ ပေါင်တန်တဖက်ကလည်း အောင်ဇင်၏ ပေါင်ဘေးတဖက်သို့ ကျော်၍ လှမ်းလိုက်ကာ သူမ၏ ပေါင်ရင်းလေးကို အောင်ဇင်၏ ပေါင်ရင်းထိပ်ကို အတင်းပင် ဖိကပ်ပေးထားလိုက်တော့ရာ အံ့ထွေးသော အထိအတွေ့က မိမိရရကြီးဖြင့်ရနေလျှက် အောင်ဇင်၏ ရမက်မီးတို့သည် စတင်တောက်လောင်ခဲ့ရချေပြီ။

ထို့ပြင် ကစ်တီသည် အောင်ဇင်၏ နှုတ်ခမ်းများကို ဖွတ်သိပ်စွာဖြင့် စုပ်နှမ်းနေလျှက်က သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် လုပ်ကာ တောင့်တင်းလှသော အောင်ဇင်၏ ပေါင်သားကြီးကို အတင်းဖိကပ်၍ ထားသော သူမ၏ ပေါင်ရင်းခွဆုံလေးကို အထက်အောက်လှုပ်ရှားကာ အောင်ဇင်၏ ပေါင်သား တောင့်တောင့်ကြီးများဖြင့် ပွတ်ပေးနေ၏။

အောင်ဇင်တစ်ယောက်ကား နူးညံ့နူးညံ့ညက်ညောလှသော အထိအတွေ့တွင် ဆင့်ကဲကာ ချောလှသော မိန်းမငယ်လေး၏ ရမက်ထန်ကာ ခံစားနေရသည့် လှုပ်ရှား၊ ခံစားမှုကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ အောင်ဇင်သည် သူ၏ စိတ်များကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။

အောင်ဇင်သည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းများကို ပြုတ်ကနဲ

နေအောင် ဆွဲ၍ခွာလိုက်ပြီး၊ ကစ်တီ၏ ညဝတ်အင်ကျီလေး၏ခါးစီးကြိုးကို မြေကာ သူမ၏ ညဝတ်အင်ကျီလေးကို ချွတ်ပေးလိုက်စဉ်မှာပင် ကစ်တီ၏ လက်လေးများကလည်း အောင်ဇင်၏ အင်ကျီကျယ်သီးများကို ဖြုတ်၍ ပြီးသွားတော့၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အဝတ်အစားများ ကင်းကွာသွားပြီးချိန်တွင်တော့ ဒီတစ်ခါ စ၍ နှမ်းလိုက်သူက အောင်ဇင်ပင်ဖြစ်ပြီး ကစ်တီ၏ နိတျာရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ အလိုက်သင့်လေးပါလာကာ ကစ်တီ၏ မျက်နှာလေးမှာ မျက်လုံးလေးမှာ မှိတ်လျှက်မေ့တက်သွားလေသည်။ အောင်ဇင်၏ လက်တဖက်က ကစ်တီ၏ခါးကိုဖက်ထားပြီး ကျန်လက်တဖက်က သူမ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး နို့လေးနှစ်လုံးကို ဆုတ်ကိုင် ခြေခွံ၍ ပေးနေတော့လေသည်။

ကစ်တီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း အောင်ဇင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ရင်သိုင်းထားရာမှ ရွေ့လျားလှုပ်ရှားကာ ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။

ခဏမျှအကြာတွင်တော့ ကစ်တီ၏ ခြေထောက် ဖြူဖြူလေးတဖက်သည် မ၍ မြင့်တက်လာကာ သူမ၏ ဘေးရှေ့ဖက် စောင်းစောင်းတွင်ရှိသော ဆိုဖါထိုင်ခုံပေါ်သို့ လှမ်း၍ နင်းကာ တင်လိုက်တော့၏။ ထိုအခါတွင်တော့ အောင်ဇင်သည် သူ၏ ခါးကို အနည်းငယ်နှိပ်၍ ပြောင်တင်း၍နေသော သူ၏ လီးတန်ကြီးထိပ်ဖူးကို သူမ၏ စောက်ပတ်

ဝသို့တော့ကာ အောက်မှပင်၍ မိဆောင်ကာ ကစ်တီ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်လေတော့သည်။

“ပြတ် . . . အင့် . . . ဟင့် . . .”

အားပါသွားသော အောင်ဇင်၏ လီးသွင်းဆောင်ချက်က ရမက်တို့ဖြင့် ပြင်းထန်သွားပုံရ၏။ ကစ်တီ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ အောင်ဇင်၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးပင် နောက်သို့ လန်၍ သွားရလေသည်။

အောင်ဇင်ကလည်း သူမ၏ ခါးလေးကို ဆွဲကိုင်ကာ ခပ်သွက်သွက် ဆောင်ကာ လီးနေသကဲ့သို့ ကစ်တီ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ကလဲ အောင်ဇင်၏ ခါးကို ဖက်ကာ သူမ၏ ခါးကိုကော့၍ကော့၍ ပေးနေတော့လေသည်။ အရပ်ချင်းကလည်း တူညီသည်နို့ တက်ညီလက်ညီ ချိုနေ၏။ ခဏအကြာတွင်တော့ ရမက်များပြင်းပြသထက် ပြင်းပြလာကာ သူမ၏ ခါးလေးကို အားရပါးရပင် ကော့၍ပေးရင်းက အောင်ဇင်၏ နှုတ်ခမ်းများကို သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများဖြင့် အတင်းပင်ဖိကပ်ကာ စုပ်နှမ်းနေပြန်တော့၏။

အောင်ဇင်ကလည်း သူ၏ လက်တဖက်ဖြင့် ကစ်တီ၏ နို့နှစ်လုံးကို တလှည့်စီကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်ပေးနေတော့လေသည်။

မကြာမှီမှာပင် သူတို့၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ကွာ၍ သွားရပြီး ကစ်တီ၏ပါးလေးတဖက်မှာ အောင်ဇင်၏ ပါးတ

ဖက်ဆီသို့ကပ်၍လာပြီး သူမ၏ မျက်နှာလေးမှာ အောင်ဇင်၏ ပုခုံးတဖက်ပေါ်သို့ မေးတင်၍ လာတော့သည်။ ပြီးတော့ ကစ်တီသည် အားမလိုအားမရဖြင့် သူမ၏ ပါးနုလေးဖြင့် မချီတင်ကဲ ပွတ်သပ်၍နေ၏။

မကြာလိုက်ပါချေ။ ကစ်တီနှင့်အောင်ဇင်တို့သည် တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ ခါးနှစ်ခုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်အတင်းဆွဲကပ်လိုက်ကြကာ သူတို့နှစ်ဦး၏ အတင်းပူးကပ်ထားသော ခါးနှစ်ခုတို့သည် ပူးကပ်လျက်မှပင် ရွေ့တိုးနောက်ငင်ဖြင့် ဖြတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်၍သွားရပါလေသည်။

“အ . . . ဟ . . . အင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

xxxxxx

(၃)

“ဆာလေး ဘယ်ကလို့လာလဲ”

ဒေါ်သိန်းက ဆေးပေါ့လိပ်ပြာများကို ခါချရင်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်သိန်းက စကားပြောသောအခါ ဝယ် သနပ်ခါးကြောင့် ပြုနေသော သူမ၏ မျက်ခုံးများမှာ အပေါ်သို့မြင့်၍ မြင့်၍ တက်သွား၏။

“ဒါထက် ဟိုအမျိုး တစ်ယောက်မတွေ့ပါလား”

“ခင်မိကို မေးတာလား ဆရာလေး”

အောင်ဇင်က ခေါင်းငြိမ်လိုက်၏။

“အဲဒါ ဆရာလေးကို ကျမပြောရဖူးမယ်”ဟု ပြော

ကာ ဒေါ်သိန်းသည် "ခဏဆရာလေး"ဟု ဒေါ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ခေါ်သွား၏။

"ကောင်မလေးက အပျိုစင်လေး ဆရာလေးရဲ့ သိပ်ပြီးဆင်းရဲတာ ရှုပ်ကလေးကလဲ ပြောစရာမရှိဘူး။ အခုလဲ သူ့အမေဖူးနေလို့ အလုပ်မဆင်းနိုင်တာ၊ ဆရာလေး သူ့ကို သဘောမကျဘူးလား"

"ဟာ . ဒေါ်သိန်းကလဲဗျာ"

"မဗျာနဲ့ ဆရာလေး မနေ့က အမေရိကား ဆရာကြီးက မေးခိုင်းလို့ဆိုပြီး အလုပ်ကြပ်ခေါင်အေးက ခင်မိအကြောင်း လာမေးသေးတယ် တော်ကြာ ဆရာလေး မူနေတာနဲ့ သူများနဲ့ ပါသွားအုံးမယ်"

"ဗျာ . . မစ္စတာစမစ်က မေးခိုင်းတယ်တဲ့လား"

"ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာလေးရယ်၊ ကျမကလဲ အပေါ်ယံလောက်ပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါထက် ခင်မိကတော့ ဆရာလေး ဓေတနာကောင်းပုံနဲ့ သဘောကောင်းတာကို ခဏခဏပြောနေတာ၊ သူကတော့ ဆရာလေးကို ညွှတ်နေတဲ့ပုံပဲ . ."

"ဟာ . ဒေါ်သိန်းကတော့ ခက်နေပါပြီ"

"နွဲ့ဆရာလေးက ခုရော ဘာလို့ခင်မိကို မေးတာလဲ"

"အလုပ်ဆင်းတာမတွေ့လို့ မေးတာပါ။ နောက်ပီးဟို ရုံးခန်းမှာ ဘာရိယလုပ်တဲ့ သောင်းတင်ကလဲ သူဦးလေးနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး အလုပ်ကထွက်သွားတော့

ရုံးခန်းမှာ တောက်တိုပယ်ရလုပ်ပုံသူမရှိလို့ ခင်မိကို ဒေါ်ခိုင်းမလားလို့ ကျွန်တော် ခင်းစားထားတာ"

"ဟာ ကောင်းတာပေါ့ ဆရာလေးရယ် ခလေးမလေးလဲ သက်ဓာတုသက်သာ အလုပ်လုပ်ရတာပေါ့။ အော် . . ပြောဖို့မေ့နေလိုက်တာ ခင်မိက ဆင်းရဲပေမဲ့ သူက (၄)တန်းလဲ အောင်ထားတယ်ဆရာလေးရဲ့ ဆရာလေးတို့ ခိုင်းတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့ . နောက်ပြီး ရုံးခန်းမှာ ဆိုကျော်လဲ . . ဆရာလေးနဲ့"

"တော်ဗျာ . ဒေါ်သိန်းရာ၊ ခင်မိ အလုပ်ဆင်းတဲ့နေ့သာ ရုံးခန်းကို လွှတ်လိုက်ပေတော့"

အောင်ဇင်က ဒေါ်သိန်းပြောတာကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ သူပြောလိုရာကို ပြော၍ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဒီလိုဖြင့်ပင် ခင်မိတစ်ယောက် ရုံးခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ ရုံးခန်းတွင် တရိယလုပ်ရန် အလုပ်ဆင်း၍ လာခဲ့သော ခင်မိသည် ယခင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသော ခင်မိပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ နှမ်းနှမ်းပါးပါးလေးဖြစ်သော်လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်စားထားသည်မို့ သူမ၏ အလှတို့သည် ပို၍ ပေါ်လွင်လာခဲ့ရ၏။

အောင်ဇင်ကလဲ သူမရုံးခန်းသို့ ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် အဝတ်အစား (၃)စုံကိုဝယ်၍ ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ (၂)ရက်ခြား (၃)ရက်ခြားဆိုသလို မှီဖိုလဲ ဝေး

သေး၏။

ခင်မိကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါတိုင်း အောင်ဇင်သည် တလောကတွေ့ခဲ့ရသော သူမ၏ ဖူးဆစ်မှ ဝါက်ရာကို ဆေးထည့်ပေးစဉ်က မြင်ခဲ့ရသော သူမ၏ ဖူးဖူးငုံငုံလေးကို တော့အောင်ဇင်၏ မျက်လုံးထဲမှ မထွက်ပေ။

သူတို့ရုံးခန်းမှာ ယာယီဆောက်လုပ်ထားသော ရုံးခန်းများဖြစ်ပြီး အဆောက်အဦးဆောက်လုပ်နေသော နေရာနှင့် ကိုက် (၃၀၀)လောက်ဝေးပြီး ဆောက်လုပ်နေသော အဆောက်အဦးကြီးရှိရာ ဒြပ်ခန်းကြီး၏ ဒေါင့်တွင် ရှိ၏။ ထိုရုံးခန်းလေးကို ပေ (၅၀)လောက်အကွာမှလည်း နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားလေးများဖြင့် ခြံစည်းခွဲလေး ခတ်ထားကာ ရှေ့ဖက် အပေါက်၌လည်း သစ်သား တံခါးလေး တပ်၍ထား၏။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အဝင်အထွက်ရှိကြသော်လည်း အလုပ်သမားများရှိရာနှင့် သီးခြားဖြစ်နေသဖြင့် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းလေသည်။

ယာယီရုံးခန်းလေးတွင် ရုံးခန်း (၃)ခန်းရှိ၏။ မစ္စတာ စမစ်က တစ်ခန်း၊ ဦးသိန်းဝင်းက တခန်း၊ ကိုအောင်ဇင်က တစ်ခန်းဖြစ်၏။ ရုံးခန်းများနှင့် ဆက်ရက်တွင် စတိုခန်း တခုကိုလည်း ပစ္စည်းများထားရန် တဆက်တည်း ဆောက်ထားသေး၏။ ရုံးခန်းတွင် အောင်ဇင်ကသာ အလုပ်သမားကိစ္စကိုင်ရ၍ ထိုင်ရတာများပြီး၊ မစ္စတာစမစ်နှင့် ဦးသိန်းဝင်းတို့ကတော့ ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့၏။ သူတို့က ရောက်

လာလျှင် ဆောက်လုပ်နေလုပ်ငန်းခွင်သို့သာ သွားပြီး ပြန်ရင်လည်း လုပ်ငန်းခွင်မှပင် ပြန်သွားကြ၏။

အောင်ဇင်ကလဲ ရုံးခန်းတွင် ထိုင်ရသည်ဆို သော်လည်း အမြဲရှိသည်မဟုတ်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့လဲ သွားရသေး၏။ ခင်မိတစ်ယောက် ရုံးခန်းရောက်လာတော့မှ အောင်ဇင်က ရုံးခန်းတွင် အနေများလာရ၏။ ရုံးခန်းတွင်လည်း သူနှင့် ခင်မိတို့သာရှိ၏။

လူလွတ်ဖြစ်သော အောင်ဇင်သည် များသောအားဖြင့် နံနက်စာကို အိမ်သို့ပြန်၍ မစားတာက များပြီး ကြုံရာမှာဝယ်စားတတ်၏။ တခါတရံတွင် အောင်ဇင်သည် အနီးအနားရှိ ဆိုင်သို့ နံနက်စာသွား၍ စားလျှင်ခင်မိကိုပါ ခေါ်သွား၍ ကျွေးတတ်သေး၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်လမပြည့်မီမှာပင် အတော်လေးပင် ရင်းနှီး၍ လာခဲ့ရ၏။

တနေ့ အောင်ဇင်သည် လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ သွားပြီး အတော်လေးကြာမှ ရုံးခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရာတွင် ခင်လှမ်းလှမ်းမှ ခင်မိတစ်ယောက် မစ္စတာစမစ်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မစ္စတာစမစ်၏ ကားကလဲ ရုံးခန်းရှေ့တွင် ရပ်ထား၏။ ဘယ်အချိန်က သူရောက်နေသည်ကို အောင်ဇင်က မသိလိုက်ပေ။

ခင်မိတစ်ယောက် မစ္စတာစမစ်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်၍ သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ရင်ထဲတွင် မိန်းကနဲ ဖြစ်၍ သွားသော အောင်ဇင်သည် မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင်

လျှောက်၍ နွဲ့ခန်းဆီသို့ လာခဲ့၏။ သူနွဲ့ခြံစည်းခွဲလေး၏ တံခါးဝရောက်တော့မှ ခင်မိသည် မစ္စတာစမစ်၏ အခန်းထဲ မှ ခတ်သုတ်သုတ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ခင်မိသည် မလုံမလုံဖြင့် အောင်ဇင်ရှီရာသို့လဲ တချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သေး၏။ အောင်ဇင်၏ ရင်ထဲတွင် မီးတောက် မီးလျှံတို့မှာ အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် တောက်လောင် ဝါးမျို၍ နေကြပေပြီ။

နွဲ့ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး အောင်ဇင်သည် သူ၏ ကုလားထိုင်တွင်ဝင်၍ ထိုင်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“ကိုအောင်ဇင် လာပါဦးဗျာ”

မစ္စတာစမစ်က လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သဖြင့် အောင်ဇင်သည် မထိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။

“ထိုင်ဗျာ . . ကိုအောင်ဇင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဟိုကောင်မလေးက နွဲ့ခန်းကို ခင်ဗျားခေါ်ထားတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟု အခရီတာ သောင်းတင် မရှိ၍ ခေါ်ထားရကြောင်းတို့ကို အောင်ဇင်သည် မစ္စတာစမစ်အား အစအဆုံးပြောပြလိုက်လေသည်။”

“ခင်ဗျား အခု ပြန်လာတာ နဲ့နဲ့စောသွားတယ်”

“ဗျာ . . .”

“ခင်ဗျားလာတာတွေ့လို့ ကောင်မလေးကို ကျွပ် ပြန်

လွှတ်ပေးလိုက်ရတာ”

“ခင်ဗျာ . . .”

အောင်ဇင်၏ မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ပျက်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပင် သူ၏မျက်နှာကိုပြင်ကာ အောင်ဇင်သည် ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ . . .

‘မစ္စတာစမစ်ကလဲ သိပ်လောမကြီးပါနဲ့၊ ကောင်မလေးက အချိုင်းလေးဗျ . . . တော်ကြာ နောက်နေ့ အလုပ်လာမဆင်းတော့ရင် ဘယ်နှလှလုပ်မလဲ၊ ပြေးပြေးပေါ့ ဒီမှာ ကျွန်တော်လဲရှိတာဘဲ’

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဇင် ဒါဆိုလဲ ခင်ဗျားဘဲ စည်းနွဲ့တော့ဗျာ ခပ်ပြန်ပြန်လေးတော့ ပိုင်အောင်လုပ်နေပဲ”

“စိတ်ချပါ . . . မစ္စတာစမစ်ရာ . . .”

“ကောငါပြီ ကောငါပြီ ခင်ဗျားသွားတော့ ရပြီ”

မစ္စတာ စမစ်၏ အခန်းထဲမှ ပြန်၍ ထွက်လာ သော အောင်ဇင်၏ခြေလှမ်းများမှာ လေးလံနွေးကွေး၍ နေ၏။ ပြီးတော့ အောင်ဇင်၏ ရင်တွင်လည်း ဆို့နှင့်၍ခံစားနေရလေသည်။

xxxxxx

ဒီနေ့အခါကြီးရက်ကြီး ချေပြစ်၍ အလုပ်ပိတ်သဖြင့် ခင်မိသည် အိမ်တွင်သာရှိနေ၏။ ဒေါ်သိန်းနှင့်သူမ၏ အမေတို့က လမ်းထဲတွင် အလှူရှိ၍ အလှူအိမ်တွင်သွား၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။ အိမ်တွင် ခင်မိတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ သဖြင့်

ခင်မိသည် အိမ်ရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်ကွယ်တွင်ထိုင်၍ တွေးနေ ပိ၏။

မနေ့က နေ့လည်က ရုံးခန်းတွင် အကိုအောင်ဇင် မရှိစဉ်၌ မစ္စတာစမစ်က ပြုံးကနဲ ရောက်၍ လာပြီး သူ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ခင်မိကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ ဝင် သွား၏။ ခဏမျှကြာတော့ မစ္စတာစမစ်က သူမကို လှမ်း၍ ခေါ်သဖြင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ခင်မိတစ်ယောက် ရောက်သွား တော့ သူက ခင်မိကို ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ခင်မိက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်ဝင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ခင်မိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်မိလိုက်စဉ်မှာပင် သူက ခင်မိရှိရာသို့ ထလာပြီး ထိုင်နေသော ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံး လေးကို ငုံ့၍ဖက်ကာ ခင်မိ၏ မျက်နှာကို နမ်းလိုက်ရာ ခင်မိ တလည်း ကြောက်ကြောက်ဖြင့် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ရှောင်လိုက်ပြီး ပြုံးဆို အတင်းရှုန်း၍ မတ်တတ်ထ၍ ရပ် လိုက်လေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ မစ္စတာစမစ်က ဂိုင်ဂိုင်ခိုင် ခိုင်ပင် ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးကိုဖက်ပြီး သူမ၏ မျက်နှာ လေးဆီသို့ သူ၏ မျက်နှာက ငုံ့လာတော့ရာ ခင်မိက မျက် နှာလေးကို ရှောင်ရင်းရှားရင်းဖြင့် သူမက ရှုန်းကန်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မစ္စတာစမစ်၏ နှုတ်ခမ်းကြီးများ က ခင်မိ၏ လည်တိုင်နုနုလေးပေါ်သို့ ရောက်၍ လာကာ အထင်းပင်စပ်နမ်းလိုက်တော့ရာ ခင်မိ တကိုယ်လုံး တုန်၍ တက်သွားရတော့လေသည်။ မစ္စတာစမစ်က ဇီပျနင့် မကြေ နပ်သေးဘဲ ပြိမ်၍သွားသော ခင်မိ၏ခါးကိုဖက်ထားသော

လက်ကမြဲမြဲစွာဖက်ထားပြီး ကျန်လက်တဖက်က ခင်မိ၏ တား၍ ဖေါင်းတင်းနေသော တင်သားကြီးများကို ဆုတ်နယ် လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ သူ၏လက်က ခင်မိ၏ ရှေ့ဖက်သို့ ရောက်၍လာကာ သူမ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲသို့ ဝင်သွား ပြီး ခင်မိ၏။ စောက်ဖုတ်လေးကို ထုတ်လေးပေါ်မှပင် ဖျစ် ညှစ်ဆုတ်နယ်၍ နေသေး၏။

ခင်မိအများမှာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ တကိုယ် လုံးဖိန်းခိုန်းကာ တမျိုးကြီးခံစားလာရ၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မရိုးမရွဲဖြစ်သလို ဘာလိုလိုဖြစ်လာ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် မစ္စတာစမစ်က "ဟင်"ဟု အာမေ ညိတ်သံထွက်သွားလျက် ခင်မိကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာ ခင်မိ လည်း ရုံးခန်းအပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပင် ထွက်လာတော့ ရုံးခန်းသို့ပြန်လာသော အကိုအောင်ဇင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တော်သေး၏ တနေ့ခင်းလုံး အကိုအောင်ဇင်က ခင် မိကို ခေါ်၍မခိုင်းတော့သဖြင့် ခင်မိသည် မလုံမလဲဖြစ်နေ ရာက အကိုအောင်ဇင်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုက်ရ၍ အတော်လေး စိတ်သက်သာရာရသွားရ၏။

ဒါပေမဲ့ခင်မိ၏ ရင်ထဲတွင် ခံစားနေရသော တမျိုး ကြီးဖြစ်နေသော ဝေဒနာက ဖျောက်၍ ချွေးခဲချေ။ ညက လည်း ခင်မိတယောက်တော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ ရပြီး သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်၍ ပျော်သွားခဲ့ရ၏။

အခုလဲ မနေ့က အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ဇီနေ

မနက်ထိ ခံစားနေရသော တမျိုးကြီး ရင်ထဲတွင်ဖြစ်နေသည် ဝေဒနာမှာ ပျောက်၍ မသွားသေးဘဲ ရှိရာမှာ ပို၍ ဆိုးလာ ကာ ခင်မိ၏စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွခံစား ဖြစ်ပေါ်၍ လာရ တော့၏။

ဒီအချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီး ရပ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ ခင်မိသည် လှမ်း၍ ကြည့် လိုက်မိလေသည်။

xxxxx

မနေ့က မစ္စတာ စမစ်၏ ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်၍ ထွက် လာကထဲက အောင်ဇင်၏ စိတ်ထဲတွင် မွန်းကြပ်ကာ ခံစား နေရ၏။ သူသည် ခင်မိကို ချစ်နေမိပြီလားဆိုသည့် မေးခွန်း ကို အထပ်ထပ် အခါခါ မေးကြည့်ခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ ရင်ထဲ မှ တိကျသော အဖြေက ထွက်၍ မလာ။ သို့သော် အောင် ဇင်သည် အတော်ပင်ခံစားနေရသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ အလုပ်သိမ်းတော့ အောင်ဇင်သည် မူးအောင် သောက်၍ အိမ်ကိုပြန်ခဲ့၏။

ဒီနေ့မနက်မိုးလင်းတော့လဲ သူခံစားနေရသော ဝေ ဒနာက ပျောက်၍မသွားပေ။ ငြီးတော့ မနေ့က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ အထပ်ထပ်အခါခါ မေးခဲ့မိသော မေးခွန်း၏ အဖြေ က ခပ်နေနေထွက်ပေါ်၍လာသည်။ အောင်ဇင်သည် ခင်မိ ကို ချစ်မိသလိုဖြစ်နေခဲ့ရပေသည်။

နေမထီထိုင်မယာဖြစ်၍ နေသော အောင်ဇင်သည်

သူ၏ ဆိုင်ကယ်ကို စီးကာ ထွက်လာခဲ့၏။ ငြီးတော့ စား သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်၍ ဝီဇကီ (၃)ပက်လောက် သောက်ပြီး ထမင်းကြော်တစ်ပွဲမှာတာ စားသောက်၍ ပြီးသည်နှင့် ဘယ်လိုမှ မရည်ရွယ်ဘဲ ခင်မိနေထိုင်သည့် ဒေါ်သိန်းတို့အိမ်ရှိရာသို့ သူ၏ဆိုင်ကယ်ကို စီး၍ ထွက်လာ ခဲ့လေတော့သည်။

xxxxx

ခင်မိက အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာ လေး အကိုအောင်ဇင် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိနပ် ချွတ်သို့ဆင်းကာ သစ်သား တံခါးလေးကို ပွင့်ပေးလိုက်၏။

ခင်မိနေထိုင်သော ဒေါ်သိန်း၏ အိမ်မှာ ဝါးထရံ ကာ သွပ်မိုးလေးဖြစ်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် အောက်ဖက် တဝက် လောက်ကို သစ်သားဖြင့် ထုပ်ပိတ်ကာထားပြီး အပေါ်ဖက်ကို နှစ်တစ်လက်မလေးများကာထား၏။ အိမ်ဘေးဖက်နှင့် နောက်ဖက်တွင်တော့ ဝါးထရံကာထား၏။

အိမ်ရှေ့လမ်းမဖက်တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ပြီး လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့မိနပ်ချွတ်တံခါးလေးသည် ပွင့်၍ လာပြီး ခင်မိတစ်ယောက် အပေါက်ဝတွင် ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အောင်ဇင်သည် ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းမမှအိမ်ထဲသို့ ဝင်သော လမ်းလေးဖက်သို့ ထွန်းဝင်ခဲ့ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက် ထောက်ကာ ထားလိုက်၏။ ငြီးတော့ အောင်ဇင်သည် အိမ်ထဲ သို့လှမ်း၍ ဝင်ခဲ့ပေသည်။

“ဆရာလေး ဘယ်ကလှည့်လာလဲ”
 “ဒီကိုဘဲလာတာဘဲ . . . ဒေါ်သိန်းတို့ရော”
 “လာ ဆရာလေး ထိုင် . . .”

ခင်မိက အောင်ဇင်မေးတာကို မပြေသေးဘဲ၊ အိမ်
 ရွေ့ပိနပ်ချွတ်တံခါးကို ပြန်၍ ပိတ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်
 လိုက်ပြီး ဖျာအသေးလေး တစ်ချပ်ကို ခင်းပေးလိုက်၏။

“အဒေါ်နဲ့ အမေက အလှူအိမ်မှာ သွားပြီး လုပ်
 ကိုင်ပေးတယ်ဆရာလေး။”

ပြောရင်းက ခင်မိသည် အောင်ဇင် ထိုင်နေရာ ရွေ့
 နားတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်လိုက်၏။ အောင်ဇင်က
 ထပ်၍သာမူ မပြောသေးဘဲ ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးကိုသာ
 လှမ်းခြုံ၍ ကြည့်နေ၏။

ကြုံကြုံလူမထိုင်ထားသဖြင့် မူလထဲက လုံးတစ်
 နေသော သူမ၏ တင်သားကြီးများသည် ပို၍ လုံးတစ်ကာ
 ပေါင်းထွက်နေပြီး ကားစွင့်သော တင်သားကြီးများ၏
 အထက်ရှိ ခါးဝေးဝေးလေးမှာ နွဲ့နွဲ့လေးဖြစ်နေ၏။ ခါးလေး
 ၏ အထက်ဖက်တွင်တော့ ပုထစ်မို့မောက်၍နေသော သူမ၏
 ရင်သားတို့မှာ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီလေးကိုပင် ရှုန်း
 ကန်ထိုးဖောက်၍ ထွက်တော့မယောင်ဖြစ်နေ၏။

ခင်မိသည် အောင်ဇင်က သူမကို စိုက်ကြည့်နေ
 ကြောင်း သိရ၍ မျက်လွှာလေးကို ချကာ သူမ၏ ခေါင်း
 လေးကို ဝှံ့လိုက်၏။

ပါးမို့မို့လေးနှစ်ဖက်သည်ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေး ခိုင်ခန့်
 ပြီး သနပ်ခါးပါးထွက်ကြားလေးဖြင့် ဆိုးဆေးဆိုးထားသော်
 လည်း နီနီရဲ့ရဲ့လေးဖြစ်နေသည့် ခင်မိ၏ နှုတ်ခမ်းလေးတို့
 သည် အလဲယားစရာလေးဖြစ်နေ၏။

“ဆ . . . ဆရာလေး ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လာတာလဲ”
 တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမှုကို ဆက်၍ သီးမခံနိုင်
 တော့သည့်အလား အနွဲ့နွဲ့၍ ခင်မိသည် မေးလိုက်တော့၏။

“အကို . . . ခင်မိကို ပြောစရာရှိလို့”
 ‘အောင်ဇင်၏ စကားကြောင့် ခင်မိ၏ မျက်နှာလေး
 သည် မော့၍လာကာ သူမ၏ လှဲကနဲပြန်သွားသော မျက်လုံး
 လေးများက အောင်ဇင်ကိုကြည့်လိုက်၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ ဆရာလေး . . . ဟင်”
 ခင်မိ၏ အသံလေးမှာ စောစောကထက် ပို၍ တို
 သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

“တို့ယ် . . . လေ . . . ခင်မိကို ချစ်တယ် . . . အဲဒါ
 ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါလားဟင် . . .”

“အို . . .”
 ပြောလဲပြော ခင်မိ၏ လက်လေးတဖက်ကိုလဲ သှမ်း
 ၍ ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူမသည် ‘အို’ကနဲ ဖြစ်ကာ ခင်မိ၏
 ကိုယ်လုံးလေးများ အောင်ဇင်ထံသို့ ယိမ်းသွားတော့သည်။
 ထိုအခါတွင်တော့ အောင်ဇင်က ချောင်းစွာဖြင့်ပင် ခင်မိ၏

ခါးလေးကို သိမ်းကြိုး၍ ဖက်လိုက်တော့သည်။ ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် အောင်ဇင်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် လုံးလုံး လျားလျား ရောက်၍ သွားခဲ့နေပြီ။

ခင်မိက သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် အောင်ဇင်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ဝှက်ထား၏။ အောင်ဇင်သည် ဖုံးဆိန်လေးများ သင်းနေသည့် ခင်မိ၏ ဆံ့နွယ်လေးများကို တချက်ခွဲ၍ နှိမ်လိုက်ရာ ခင်မိသည် ဇက်ကလေးပို၍ ပုထ်သွား၏။

"အကိုမေးတာပြောပြီလေ . . . ခင်မိချေ . . . အကိုကို ချစ်လားဟင် . . ."

ခင်မိက ဒီတစ်ခါတော့ စကားဖြင့် မပြောတော့ဘဲ သူမ၏ ပု၍ဝှက်ထားသော ဦးခေါင်းခွေးကို ထောက်ကာ ပြန်၍ ငုံ့ရင်း ခေါင်းငြိန်ပြုလိုက်တော့ရာ အောင်ဇင်သည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သူ၏ ရင်ဘတ်ဆီမှ ခွာလိုက်ရာ ခင်မိ၏ မျက်နှာလေးမှာ မော့၍ လှံတော့သည်နှင့် သူမ၏ ပါးတွက်ကြားလေးကို တချက်ဖိကာ နှိမ်လိုက်ရင်း နီနီ ဇွေးဇွေး ခင်မိ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို ဝှံ့ကာ စုပ်နှိမ်လိုက်ပါလေတော့သည်။

"အကိုရယ်" . . . ဟူ၍ပင် မပြောနိုင်တော့သော ခင်မိက သူ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်က အောင်ဇင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို မရဲတခဲပြန်၍ ဖက်လာတော့လေသည်။

အောင်ဇင်ကလဲ ခင်မိ နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပ်နှိမ်ယံ့ပျော်ပျော်လေးဘဲ ယနေ့ထိ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် စွဲ၍ ကျန်ရစ်နေသော ခင်မိ၏ စူရှပ်ပွဲလေးရှိရာ ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ သူ၏ လက်ဘယ်ကို ထိုးသွင်းကာ ထမီလေးပေါ်မှပင် ဖမ်း၍ ကိုင်ကာ မချဉ်မဖြောင့် ပွပ္ပလေး တချက်ညှစ်လိုက်တော့ ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် ဆတ်ကနဲ တုန်သွားပြီး သူမ၏ တပ်သားကြီးမှာ ကြွကန်တစ်ချက်ဖြစ်သွားရလေသည်။ ပြီးတော့ အောင်ဇင်က ခပ်ရဲရဲနဲ့ သူမ၏ အပူတ်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်၍ ဖိကာ ဖိကာဖြင့် ပွတ်ပေးနေတော့ရာ ခင်မိ၏ ပေါင်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် ဆတ်ကနဲ ကား၍ သွားပြီး သူမ၏ လက်ကလေးများသည်လည်း အောင်ဇင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို အတင်းပင် ဖက်ထွယ်လာတော့လေသည်။

မခနုက မှာတာစမစ် မီးထိုးပေးခဲ့သော ခင်မိ၏ ရာဂမှတို့သည် ယခုအခါ အောင်ဇင်၏ လေအာယဉ်ကြောင့် ပုန်းကန် တောက်လှောင်လာလေတော့သည်။

အောင်ဇင်သည်လည်း တချူးချူးတုန်ပုံဖြစ်၍ လာခဲ့ပေပြီ။ သူသည် ခင်မိ၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို ပြုတ်ကနဲ ဆွဲခွာလိုက်ရာ မျက်လုံးမပွင့်တော့သော ခင်မိ၏ မျက်နှာလေးမှာ အောင်ဇင်၏ ရင်ဘတ်ဆီသို့ အပ်၍ သွားစဉ်မှာပင် အောင်ဇင်သည် ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဓမ္မ

ကနဲ ဓမ္မကမ ထင်ပါ။ ကလေး ကာထားသော အတွင်းခန်း
ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

အတွင်းထဲတွင်သာ သစ်ဖျူဖြူ တပတ်နွမ်း လေး
ပေါ်တွင် ခါင်းဖုံးအပေဘင်းလေး တခုနှင့် စောင်းအပေဘင်း
လေးတစ်ထည်က ရှိနေလေသည်။

အတွင်းခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်တော့ အောင်
ဇင်သည် ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖျာလေးပေါ်သို့ ချလိုက်
လေသည်။ ငြိတော့ သူမ၏ ကိုယ်လုံးပေါ်မှ အောင်ဇင်သည်
တထယ်တည်း ပါ၍သွားပြီး သူမ၏ နှုတ်လှလေး လျှပ်တိုက်
လေးကို သူ၏နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိကပ်ကာ စုပ်နမ်းလိုက်ပြီး သူ၏
လက်များက ခင်မိ၏ အင်္ဂါလေးများကို တွင်းကျင့်စွာ
ချွတ်ပြန်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လုံးလုံးဝန်းဝန်းဖြင့် တင်း၍
နေသော နို့ဖုံးလေးကို ဝိုက်ကာ အဝန်းမရ စွဲလိုက်တော့ရာ
ခင်မိ၏ ရင်ဘတ်လေးသည် တော့၍တက်လာပြီး သူမ၏
လက်လေးများက အောင်ဇင်ကို သိမ်းကြား၍ ဖက်လိုက်
လေသည်။

နှိုလေးနှစ်လုံးကို တလှည့်စီစို့ပေးရာက မိတ်များ
ထိန်းမပြေ၍ လာရသော အောင်ဇင်သည် ခင်မိ၏ ထက်
လေးကို ဆွဲ၍ ချွတ်လိုက်ရာ ခင်မိက ခင်မိ၏ လက်လေးများ
ကဆုတ်ခွဲစွာဖြင့် သူမ၏ ထမီလေးကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်သော်
လည်း မနိုလိုက်တော့ပေ။ ခင်မိ၏ ထက်လေးမှာ တွတ်၍

ထွက်သွားလေပြီ။ ဓမ္မကနဲ ပေါ်ထွက်လာသော သူမ၏ ပေါင်
တံကြီးများမှာပင်အမာစရာကောင်းလှသလို အနွှေးနက်လေး
များ လက်ကမ်းထိသောအခါ ခင်မိ၏စိတ်ပေါက်၍နေ သော
သူမ၏ စောက်ဖုတ်လေးသည်လည်း ခပ်မွေးမွေးလေးဖြင့်
တင်းပြောင်၍နေသည်မှာ စွဲမက်စရာကောင်းလှလေသည်။

အောင်ဇင်သည် သူ့ထက်ထားသော စပို့ရှပ်ကိုပင်
ချွတ်တော့တဲ့ ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်ကာ နူးထောက်၍ ထိုင်
လိုက်ပြီး ခင်မိ၏ ပေါင်လုံးကြီးများကို မကာ ထောင်၍
ကားလိုက်ပြီး သူမ၏ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ဝိုက်ကာ သူမ၏ လီတန်
ကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်သို့တော့ကာဖိ၍ သွင်းလိုက်လေ
တော့သည်။

“အား . . . အစ် . . .”

ခင်မိ၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသား ပေါင်းပေါင်း
လေးများကြားသို့ ထိုးပြဲကာ တိုးထဲသွားသော လီတန်ကြီး
မှာ ပြင်းထန်နေသော အောင်ဇင်၏ ရောက်စိတ်များကြောင့်
အနိန်ဖြင့် ထိုးထဲသွားတော့ရာ ခင်မိသည် ခါးလေး တော့
ကနဲတက်သွားရောအောင်ပင် နာအောင့်၍ သွားနေသော်လည်း
သူမ၏ စောက်ခေါင်းထဲတွင် ပြည့်သိပ်စွာဖြင့် ရှိနေသော
မာ ကြောလှသည့် ယူနွေနွေ လီတန်ကြီး၏ အတွေ့ကြောင့်
ရင်ထဲတွင်တော့ ကြောပင်လှိန်သွားနေလေသည်။

သူမ၏လီတန်ကြီး တချောင်းလုံး ခင်မိ၏ စောက်

ခေါင်းထဲသို့ တစ်ဆင့်ဝင်သွားပြီး ချိန်တွင်တော့ အောင်ဇင်
သည် သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ခပ်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်သို့
မှောက်၍ ချကာ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကြားဖက်
၍ ခပ်မိ၏ နှီးသီးခေါင်းလေးများကို နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ခွဲပေး
ကာ တချက်ဖြုတ်ဖိ၍ ဆောင့်ကာ လီးနေတော့ရာ အချို့မ
လေး ခပ်မိ၏ ကိုယ်လုံးဖြူဖြူလေးသည် သိမ်းကနဲ သိမ်းကနဲဖြစ်
ရာမှာ သူမ၏ ဝမ်းခေါင်းဆီမှ "အင့်" ကနဲ " အင့်" ကနဲ
အသံလေးများသည်လည်း ပေါ်ထွက်၍နေပါတော့သည်။

ခပ်မိသည် အတွေ့အကြုံမရှိသေးသဖြင့် ကစ်တီ
လောက် အရေးမကောင်းလှသော်လည်း သူမ၏ အသစ်စက်
စက်စောက်ပတ်လေးကတော့ အောင်ဇင်၏ လီးတန်ကြီးကို
တချောင်းလုံးကို နီးပိုင်စွာ ပိတ်၍ ဆုတ်ခွဲထားသလိုဖြစ်
နေတော့ရာ ထူးကဲလှသော အတွေ့ကြောင့်တကိုယ်လုံး၏
ဆီပုံ၍ လာရသော အောင်ဇင်သည် အောင်းပင် သူ၏
တပ်ပါးကြီးများကို ကြွကာ ကြွကာဖြင့် ဆိပ်မြန်မြန် အားပြင်း
ပြင်းဖြင့် ဆောင့်၍ လီးနေလိုက်တော့သည်။

ခဏချွအကြာတွင်တော့ခပ်မိ၏ ခေါင်းလေးနှင့်
ကျောလေးတို့သည် ဖျာလေးပေါ်မှ ကြွတက်လာပြီး သူမ၏
လက်နှစ်ဖက်ကလဲ အောင်ဇင်၏ ကိုယ်လုံးကို အောင်းအား
ဖြင့် ညှစ်ကာ ဖက်ရင်း ခပ်မိသည် "ဟင့်" ကနဲ "ဟင်း" ကနဲ
ဖြစ်ကာ သူမ၏ ခါးလေးမှာ ခြောက်ကြွလာရင်း တဖြေဖြေ

ငြိမ်သက်သွားရပါတော့လေသည်။

xxxx

ခပ်မိနှင့်အောင်ဇင်တို့သည် နေ့စဉ်ဆိုသလို လူ့လစ်
ရပ်လစ်သလို မလစ်ရပ်လဲ မနီးမဝေးတွင်ရှိသော အနန်းရ
နိုင်သည့် နေရာသို့သီးကြွား ခွဲမဖြင့် လေးမြင်ချစ်ခဲ့ကြပြီ
သူတို့နှစ်ယောက်သည် သီးရပ်စားလည်းမက လတ်သား
လဲ မကျဖြစ်၍ လာရလေသည်။

အောင်ဇင်ကလဲ ခပ်မကို တကယ်ပင်ချစ်မိကာ
ကြောမီ လက်ထပ်ပျူ့ဖို့ ထိတ်စရာစားတား၏။ ခပ်မိကို
မွှင့်၍ပြောသောအခါတွင်လည်း ခပ်မိက ခေါင်းငြိမ့်ခဲ့၏။
ခပ်မိ အတွက်လိုစားသမျှကိုလည်း အောင်ဇင်သည် ရက်ရက်
ရောရောပင် ဂူညီထောက်ပံ့၍နေ၏။

သို့ကြောင့်လဲ ခပ်မိသည် တဖြေဖြေအတတ် အစား၊
အခြံအသားများကစ၍ ပြောင်းလဲ၍ လာရကာ တစ်လ
အတွင်းမှာပင် ခပ်မိသည် ချွတ်စေ့မေ့မ ချွတ်စေ့မအောင်ပင်
သူမ၏ အသွင်အပြင်များသည် သိသိသာသာ တိုးတက်
ပြောင်းလဲ၍ လာခဲ့ရလေသည်။ သူမသည် အောင်ဇင်နှင့်
တပူးတွဲတွဲဖြင့် အောင်ဇင်၏ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်
ပျူ့၍ မရှိတော့ချေ။

xxxx

"ကျုပ်ပြောတာ နားလည်တယ်နော် မသိနဲ့"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

ဒေါ်သိန်းသည် မစ္စတာ စမစ်၏ မျက်နှာကို ရဲရဲ မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်သို့ ကြည့်ကာ တုံ့ဆိုလိုက်ပြီး မစ္စတာစမစ် မေးသည်ကို ပြောနေ၏။

"ကိစ္စအောင်မြင်ရင် . . . မသိနဲ့ကို အလုပ်ကြပ်အာ ပြန် ကျုပ်ရာထူးတိုးပေးမယ် . . . နောက်ပြီ ဇွတ်ခံစေထင် လဲပေးမယ်"

"ရှင် . . ."

ဒေါ်သိန်းသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်၍ သွားရ၏။ ဇွတ်ခံစေထင်ဆိုတာ သူမအဖို့ အိမ်မက်ပင် မဟုတ်။ ဇွတ် ဝင်ကိုင်တာ ဝယ်လို့ရ၏။

"ကဲရော၊ လောလောဆယ် သုံးစို့ ဇွတ်ခံရာ ယူသွား"

မစ္စတာစမစ်က ရာတန်အသစ်တစ်ရွက်ကို ထုတ် ပေးရာ ဒေါ်သိန်းသည် တုံ့ဆိုလိုက်ပြီး လှမ်း၍ ယူလိုက်၏။

"ကဲ ခင်ဗျားပြန်တော့ မနက်ပိုနဲ့ အလုပ်ပိတ်ရက် ပြန်တော့ ကောင်မလေးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လာပို့ဧေး။ ကျုပ်စောင့်နေမယ်၊ မလာနိုင်ရင် နောက်နေ့ ဒီမှာလာပြီး အလုပ်မဆင်းနဲ့တော့ . . ."

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး . . . လာခဲ့ပါ့မယ်"

ဒေါ်သိန်းသည် မစ္စတာစမစ်၏စားပွဲရှေ့ ကုလား ထိုင်တွင်ထိုင်နေရာမှ အသာထ၍ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

xxxxx

ကားကို မစ္စတာ စမစ်က ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထေး ရှိကုရှင်တွင် ခင်မိက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး လိုက်၍ ဝါ လာ၏။ ဒေါ်သိန်း၏ အဆွယ်ကောင်းမှုနှင့် ဒေါ်သိန်းကို ဘယ်လိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်၍ ၎င်း၊ ငါ၊ များသား ဆွဲကြို။ တကဲ့၊ ပင် လုပ်ပေးမည်ဟုဆိုသဖြင့် ၎င်း၊ ခင်မိသည် ယခုကဲ့သို့ မစ္စတာစမစ်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူမ၏ ရင်ဖျားမှာ ပြင်းပြင်းလေးခန့်နေ၏။

ဟော်တယ်ရှေ့ရောက်တော့ ကားကို ထိုးရပ်လိုက် ပြီး မစ္စတာစမစ်က ဆင်းသွားတော့ ခင်မိလည်း ကားပေါ် မှ လိုက်၍ဆင်းခဲ့၏။

"လာ . . . ခင်မိ"

ဟု မစ္စတာစမစ်က ပြောလဲပြော သူမ၏ လက်လေး ကိုလည်း လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ရာ ခင်မိ၏ ရင်ထဲတွင်ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ဟော်တယ်အောက်ထပ်မှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲသို့ ခင်ကာ ထိုင်လိုက် တော့ရာ တွိုင်ကုလားက ရောက်လာသဖြင့် မစ္စတာစမစ် ကပင် အရက်နှင့်အမြည်းများကို မှာလိုက်၏။ စားပွဲထိုး ထွက်

သွားသည်နှင့် မစ္စတာစမစ်သည် သူမ၏ အနားသို့ရောက်လာပြီး ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ခင်မိ၏ မျက်နှာလေးကို သူ၏လက်နှစ်ကမ်းဖြင့် ညှပ်ကာ ဆွဲယူ၍ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပ်နမ်းလိုက်တော့ရာ ထိုင်လျက်ထားရှိနေသော ခင်မိ၏ တင်ထားကြီးများပင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကြွတနဲတက်၍ သွားရ၏။ ပြီးတော့ ခင်မိ၏ ဝမ်းထဲမှ အသံများ အူများပင်ထွက် ကျသွားမတတ် သူမသည် ခံစားနေရလေသည်။

အခန်းတံခါးဝတွင် ကာထားသော အခန်းဆီးစလေးလှုပ်၍ သွားသောအခါတွင်မှ မစ္စတာစမစ်သည် ခင်မိကို လွှတ်ပေး၍ ဘေးရှိကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ ခင်မိ၏ မျက်နှာလေးမှာတော့ စဲ၍ ကျန်ရစ်၏။ သွိုင်ကုလားက အရက်ဖန်ခွက်နှင့် အမြည်းပန်းတန်တို့ကို ချပြီး ထွက်သွားသောအခါတွင်မှ အရက်ဖန်ခွက် ထစ်ခွက်ကို ဆိုခါနှင့် ရေခဲထည့်ကာ ခင်မိရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျန်တခွက်ကိုလည်း ရောစပ်ကာ သူက ယူလိုက်၏။

“ကဲ သောက်လိုက်ခင်မိ ဝိုင်က တစ်ဝက်ထဲဘဲ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်”

အကိုအောင်ဇင်ဖြင့် ထမင်းစားတော့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက်သောက်ဖူးထားသော ခင်မိက ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ဝိုင်ကလပ်လေးကို ယူကာ တကျိုက်ကျိုက်ဖြင့် ကုန်

စင်အောင် သောက်လိုက်ပြီး ခွက်လေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်၍ ချကာ သူမသည် အမြည်းကို ခပ်ခဲခဲပင် ခပ်၍ စားလိုက်၏။ မစ္စတာစမစ်ကတော့ ခင်မိကို တစ်နိမိန့်ကြည့်ရင်း အရက်သောက်လိုက် အမြည်းစားလိုက်ဖြင့် လုပ်နေသည်။

နာရီဝက်မျှကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သီးသန့်ခန်းမှထွက်လာခဲ့ရာ မစ္စတာစမစ်က ခင်မိ၏ ခါးလေးကို ဖက်၍ ခေါ်လာခဲ့၏။ ကြိုတင်စီစဉ်ကာ ငှားထားပုံရသော အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါတွင်တော့ မစ္စတာ စမစ်က တံခါးကိုပြန်၍ ပိတ်နေချိန်တွင် ခင်မိသည် အိပ်ခန်းထဲတွင် ခပ်ထွေထွေလေးရပ်နေ၏။

မစ္စတာစမစ်ကတော့ ခင်မိရှေ့တွင်ရှိသော ကုတင်ကြီးဘေးသို့ လျှောက်၍ သွားကာ မတ်တပ်ရပ်လျက်က သူ၏ အဝတ်အစားများကို တစ်ခုချင်းချွတ်နေ၏။ မြင်နေရသော ခင်မိသည် ရင်ထွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်၍နေ၏။

“ကဲ ခင်မိ အဝတ်တွေ ချွတ်တော့လေ”

“အို ..”

“အို”ကနဲဖြစ်သွားရပေမဲ့ ခင်မိ၏ လက်လေးများသည် သူမ၏ အင်းကျီလေးများကို တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ချွတ်ပေးနေမိ၏။ နောက်ဆုံး ကျန်တော့သော ထမီလေးကို မခဲတခဲဖြင့် သူမသည် မျက်လုံးလေးများမှိတ်ကာ ချွတ်၍ ချလိုက်ရလေသည်။ ပြီးတော့မှ မျက်လုံးလေးကို မခဲတခဲဖြင့်

လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးငုံထားရင်းက မစ္စတာစမစ်ထံသို့ တချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“တင် . . .”

ဒိန်းကနဲ ခုန်၍သွားရသော သူမ၏ ရင်ဘတ်လေးနှင့် အတူ သူမ၏ အသားလေးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်၍သွားရလေသည်။ ကိုယ်လုံးတည်းဖြင့် ကုတင်စောင်းတွင် ထိုင်နေသော မစ္စတာစမစ်၏ ခေါင်းနှစ်လုံးကြားမှ မာတောင်နေသော ကြီးမားရှည်လျားလှသည့် လီးတန်ဖြူဖြူကြီးမှာ သူမရှိရာကို တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်နှယ်ထား၏။ “လာလေ ခင်မိ” မစ္စတာစမစ်၏ခေါ်လိုက်မှုကြောင့် ဝတ်လစ် စလစ်မယ်လေးခင်မိသည် သူရှိရာ ကုတင်စောင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်သွားတော့ရာ မစ္စတာစမစ်သည် ထိုင်ရက်သားမှပင် သူမ၏ ရှေ့သို့ မတ်တပ်ရက်လျှက်ရောက်လာသော ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်ကာ သူမ၏ နို့လေးကို ဆွဲ၍ စို့လိုက်တော့လေသည်။

ပြီးဆို မျက်လုံးလေးမှိုတ်မစ်လိုက်သော ခင်မိ၏ မျက်လုံးထဲတွင်တော့ အခုတင်တွေ့လိုက်ရသော မစ္စတာစမစ်၏ လီးတန်ဖြူဖြူကြီးက မထွက်၊ အရှေ့က အကိုအောင် ဇင့်ထက် ဟဆလောက်နီးနီးပိုရှည်ပြီး အလုံးကလည်း ဒဂီ၊ စေ့ထက်ပင် ပိုဦးမည်။ အားကောင်းကောင်းဖြင့် စို့နေသော မစ္စတာ စမစ်၏ နို့စို့ပေးမှုကြောင့် ခဏအတွင်းမှာပင် ခင်မိ၏

အသားလေးများပူနွေးကာ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ခြေဖျားလေးများပင် ထောက်၍ ထောက်၍ ကြွတက်သွားရ၏။ မစ္စတာစမစ်၏လက်ညှိုးက လက်တစ်ဖက်လောက် သူ၏ စောက်ပတ်ဝတ်တွင် ထည့်ကာ ပတ်မွှေနေတော့ ရောက်မှား ခဏတွင်းမှာပင် ပြီးထန်၍လာခဲ့ရာသည်။ ခင်မိ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ စောက်ရှည်လေးများမှာ တစ်ဖိစိမ့်ထွက်ကုလားတော့၏။ သူမသောက်ထားသော အရက်ရှိန်ကလည်း သူမ၏ ရက်စိတ်များကို ယင့်၍ပေးနေ၏။

မကြာမှီမှာပင် မစ္စတာစမစ်သည် မတ်တပ်ရပ် လိုက်ပြီး ခင်မိ၏ လက်လေးတဖက်ကို ဆွဲကာ သူ၏လီးတန်ကြီးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

“ဆုတ်လိုက်လေ ခင်မိ . . .”

ခင်မိ၏လက်ချောင်းလေးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန် နေရာမှ မစ္စတာစမစ်၏ လီးတန်ကြီးကို မရော့ဘဲ ဆုတ်လိုက်၏။ ဆုတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် မရွတ်ရင်တော့ပေ။ ဖိကာ ညစ်ကာဖြင့်လုပ်ပေးနေမိ၏။ ခဏမျှအချိန်တွင်တော့ အလွန်အမင်းစိတ်ထကြွလာတဲ့ မစ္စတာစမစ်သည် ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ကုတင်စောင်းတွင် တင်၍ ဟက်လက်သန် ချလိုက်၏။ ခင်မိမတော့ မျက်လုံးလေးများ ခုံနှိတ်ရင်း ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ၏။

မစ္စတာစမစ်သည် ကြီးပြင်ပေါ်တွင်ရပ်လျှက်မှ

တုတံတော်ပီးတွင် တွဲလေးပါးဖြစ်နေသော ခင်မိ၏ ဖေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ဝင်၍ ရပ်လိုက်ကာ ခင်မိ၏ ဖေါင်းဖေါင်းကားကား စောက်ဖုတ်လေး၏ နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို လက်ဖြင့် ပြုပြီး သူ၏လီးကြီးကို တဆုံးပင် လုံးသွင်းလိုက်လေတော့သည်။

“အား.. အာလေး.. လေး.. ဟင်း”

ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ မြောက်ကနဲ တက်သွားပြီး ဂေဟာယင် မွှာတာစမ်း၏ လက်များက သူမ၏ နို့လေးနှစ်လုံးကို သွန်း၍ခွဲကာ နို့သီးလေးများကို ခေါ်ကြမ်းကြမ်း ချွေမှုပေးနေ၏။

သူမ၏စောက်ခေါင်းထဲသို့ တဆုံးဝင်သွားသော မွှာတာ စမ်း၏ လီးတန်ကြီးမှာ သူမ၏ ရင်ခေါင်းထဲထိပ်ရောက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ လီးတန်ကြီးမှာလည်း သူမ၏ စောက်ခေါင်းလေးနှင့် မဆင်နွှဲမပြုဖြစ်နေ၏။

ဧကအကြာတွင်တော့ မွှာတာစမ်းသည် သူ၏လီးတန်ကြီးကိုလျှော့တန် ခွဲ၍ထုတ်လိုက်ရာ ခင်မိ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများသည်ပစ်ဟ၍သွားရလေသည်။ မွှာတာစမ်း၏ လီးတန်ကြီးသည် ထိပ်ဖူးကြီးခြေရင်းတိ ထွက်လာပြီးသောအခါ တွင်တော့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်၍ ထိုးသွင်းရင်း မေထိုက်က အတင့်ကပြိုင် လုံးလေတော့သည်။

ဖျော့ဆောင့်ကာလုံးပြီဆိုကထဲက “ဟင်”ကနဲ “ဟင်”

ကနဲဖြစ်လာရသော ခင်မိသည် သူမ၏ ဖေါင်နှစ်လုံးကို အစွမ်းတန်ခွဲ၍ကားလိုက်ပြီး တုတံတော်ပီးပေါ်မှ သူမ၏ ဖင်သားကြီးများကိုလဲ မြောက်ကြွကာ ပေးနေတော့လေသည်။

ပြီးတော့ ခင်မိသည် သူမ၏ မိုတ်၍ထားသော မျက်လုံးလေးများကို တစ်ချက် တချက် အားယူကာ ဖွင့်၍ မွှာတာစမ်းကို အားတိုးတကြီးကြည့်၍ ကြည့်၍နေ၏။ ထို့ပြင် ဧကအတွင်းမှာပင် ထူကဲခွာဖြင့် ဖီဆီဖိုလားခဲရာပင်နို့ ခင်မိသည် သူမအား မျက်တောင်မတ်ကြည့်၍နေသော မွှာတာစမ်းကို ခံစားရက်နေသည့်ကြားမှ ပြုံး၍ ပြုံး၍ ညှိုးမျက်လုံးလေးဖြင့် ကြည့်ကာ ကြည့်ကာနေပါလေတော့သည်။

နွေလည် (၀၀)နာရီလောက်က မော်တယ်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့သော ခင်မိနှင့်မွှာတာစမ်းတို့သည် ညနေ (၅)နာရီကျော်မှ မော်တယ်ထဲမှ ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

xxxxx

“ဟင် ..”

ပုတီးပါသည် အောင်ခင်မိ၏ မျက်လုံးများက မှု့ပေးပါ။ မွှာတာစမ်းနှင့် ခင်မိတို့သည် တစ်ပေးကင်းခါးကို တစ်ပေးကင်းကင်း၍ မော်တယ်ထဲမှ ထွက်၍လာကြ၏။ ခင်မိ၏ ကိုယ်လုံးလေးက မွှာတာစမ်းကိုပင် ခပ်ဖိုဖိုလေးလှုပ်ထားပေး၏။ ပြီးတော့ တသွမ်းချင်း၊ ဖြေးဖြေးစွာလျှောက်၍ လာသော ခင်မိ၏ ခြေထောက်လေးနှစ်ဖက်သည် တွဲတက

လေးပြစ်နေသလောက် မြင်လိုက်ရလေသည်။

အောင်ဇော်၏ မျက်လုံးများသည် ပြာစေ၍ သွားရ
ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ပြေး၍ သတ်လိုက်ချင်သော စိတ်
ကို အတင်းပင် မျှသိပ်နေရတော့၏။

အကယ်၍အောင်ဇော်သည် သူနှင့်ကပ်တီတို့ကို
မစွဲတာစမစ်တွေ့လိုက်ရပါက ယခုသူခံစားနေရသည်ထက်
မနည်းခံစားရလိမ့်ကို ယခုအချိန် အောင်ဇော်သည် မတွေး
မိချေ။

ခင်မိတို့အိမ်သို့ နေ့လည်ကရောက်တော့ ဒေါ်သိန်း
နှင့်အတူထွက်သွားသည်ကိုသာလျှင် မဆွဲခဲ့ရသဖြင့် ကပ်
တီထီတို့ရောက်၍သွားခဲ့ရသော အောင်ဇော်သည် ယခုလေး
တပ် ကပ်တီ၏ အိမ်ယာပေါ်မှ ထ၍ ထွက်လာခဲ့သည်သာ
ဖြစ်ပါတော့သတည်း . . .။

